

Δὲ θέλουμε Ἀνάσταση (Σάκκος Στέργιος Ὅμοτιμος καθηγητῆς τοῦ ΑΠΘ)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ἀκούγεται σκληρή καί κινεῖ ἴσως τήν δυσπιστία τοῦ ἀνυποψίαστου ἀναγνώστη ἢ διαπίστωση ὅτι δέν θέλουμε τήν Ἀνάσταση. Ποιός τυφλός δέν θέλει τά μάτια του, ποιός ἄρρωστος δέν ἀποζητᾷ τήν γιαιτρεία του; Κι εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ μάτια στό σκοτάδι τῆς κακῆς μας τύφλας, ὑγεία στήν βασανιστική ἀρρώστια τῆς θνητότητός μας, ἡ σωτήρια διέξοδος ἀπό τό ἀδιέξοδο τοῦ παρόντος κόσμου στόν ἄπειρο καί ἅγιο κόσμο τῆς αἰωνιότητος, τό πέρασμά μας ἀπό τήν φθορά στήν ἀφθαρσία.

Εἶναι γεγονός ἀτράνταχτο ἡ Ἀνάσταση. Δέν στηρίζεται στήν πίστη μας, ἀλλά αὐτή θεμελιώνει καί στηρίζει τήν πίστη. Πρίν δύο χιλιάδες χρόνια τό θεανδρικό πρόσωπο τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ συγκρούσθηκε μέ τόν θάνατο καί φάνηκε νά ὑποτάσσεται στήν μοῖρα τοῦ θνητοῦ Ἀδάμ• «ἀπέθανε καί ἐτάφη». Ἐπειδή ὁμως δέν ἦταν ἕνας κοινός ἄνθρωπος ὁ Ἰησοῦς Χριστός, δέν παρέμεινε στό μνημα, ἀλλά «ἀνέστη καί ὤφθη». Νίκησε τόν θάνατο καί ἀναστήθηκε, στάθηκε πάλι ὄρθιος καί ζωντανός -τόν εἶδαν καί τόν ἀναγνώρισαν πολλοί- λυτρώνοντας τό ἀνθρώπινο γένος ἀπό τήν κυριαρχία καί τόν φόβο τοῦ θανάτου.

Ὡστόσο, οἱ ἄνθρωποι δέν θέλουν τήν Ἀνάσταση! Δέν χρειάζεται μεγάλη ἔρευνα οὔτε ἀπαιτεῖται ιδιαίτερη μελέτη γιά νά καταλάβει κανεῖς ὅτι ἡ σημερινή κοινωνία, ἀκόμη καί ἡ λεγόμενη «χριστιανική», δέν εἶναι καθόλου δεκτική τῆς ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ρίξτε μιά ματιά γύρω σας καί θά διαπιστώσετε ὅτι πολλοί εἶναι οἱ θιασῶτες τοῦ ἐπικουρείου ὕλισμοῦ, πού δόγμα του ἔχει τό «φάγωμεν, πῖωμεν, αὔριον γάρ ἀποθνήσκομεν». Τίποτε δέν μποροῦν νά δοῦν πέρα ἀπό τήν ταφόπλακα, διότι ἔχουν αὐτοεγκλωβισθεῖ στά ἐνδογήνια. Γι' αὐτό μικροί καί μεγάλοι πανικοβλήθηκαν ἐν ὄψει τῆς οικονομικῆς κρίσεως. Ἡ ἀπώλεια ἢ ἔστω ὁ περιορισμός τῆς ἀνέσεως καί εὐμάρειας πού ἀπολάμβαναν, τούς φαίνονται ἀνυπόφορα, ἀβάσταχτη ἢ μή ἱκανοποίηση τῶν αἰσθήσεων καί τῶν ἐπιθυμιῶν, ἡ στέρση τῶν ἀπολαύσεων.

Οὕτως ἢ ἄλλως ἡ Ἀνάσταση, γεγονός ἔξω ἀπό τά ἀνθρώπινα δεδομένα, ἐξ ἀρχῆς δέχθηκε τήν πολεμική τῶν ἀνθρώπων. Κι εἶναι, πράγματι, ἀσύλληπτο καί

προκλητικό για τήν σκέψη μας τό γεγονός ότι οί πρώτοι καί σφοδρότεροι άμφισβητίες τής Άναστάσεως ύπήρξαν άκριβώς έκείνοι πού θά περιμέναμε νά τήν ένστερνισθοϋν άνευ όρων, οί ίδιοι οί μαθητές τοϋ Ίησοϋ Χριστοϋ! Όσα είδαν καί έζησαν κοντά στόν Ίησοϋ τούς είχαν πείσει ότι αυτός είναι ό Μεσσίας, τόν όποιο όμως περιόρισαν στην ένδοκοσμική όπτική τους. Δέν ήθελαν τόν Μεσσία για τόν όποιο μίλησαν οί προφήτες, δέν έννοοϋσαν νά τόν δεχθοϋν έτσι όπως ό ίδιος παρουσιάθηκε ταπεινός καί πρᾶος. Στην δική τους νοοτροπία ό Μεσσίας θά έπρεπε νά είναι ό κυρίαρχος κατακτητής, ό παντοδύναμος βασιλιάς, ό άήττητος κοσμοκράτορας. Τόν καμάρωσαν καί τόν έπευφήμησαν όταν χόρτασε τά πλήθη, όταν άνέστησε τόν νεκρό Λάζαρο. Πού νά δεχθοϋν ότι θά πεθάνει, θά μπεϊ στό μνήμα ό Μεσσίας! Όταν, λοιπόν, τόν είδαν καρφωμένο στόν σταυρό κι έπειτα νεκρό στό μνήμα, διασκορπίσθηκαν άπογοητευμένοι. Μόνο οί έχθροί τοϋ Ίησοϋ άρχισαν νά άνησυχοϋν μήπως καί άνα-στηθεϊ, όπως τό προείπε, καί σπεύδουν νά ασφαλίσουν τόν τάφο καί βάζουν φρουρούς νά τόν φυλάγουν• από ποιούς; από τούς τρομαγμένους καί άπελπισμένους μαθητές πού άπερίφραστα όμολογοϋν ότι «ήλπίζομεν ότι αυτός έστιν ό μέλλον λυτροϋσθαι τόν Ίσραήλ» (Λκ 24,21). «ήλπίζομεν» κάποτε. Τώρα όμως οί έλπίδες διαψεύσθηκαν, έσβησαν.

Κι όμως, ό Ίησοϋς έσπασε «τά κλειθρα τοϋ άδου» καί άναστήθηκε. Αυτός πού δίδαξε τήν αλήθεια ή όποία αγιάζει καί έλευθερώνει, πού μέ τά σημεία, τίς θεραπείες καί νεκραναστάσεις πού έκανε άποκάλυψε τήν θεϊκή του αυθεντία, τήν επικυρώνει τώρα μέ τό σημείο τών σημείων, τήν Άνάστασή του. Βεβαιωμένοι γι' αυτήν από τίς άλλεπάλληλες έμφανίσεις του οί μέχρι τότε δειλοί μαθητές, γίνονται άπόστολοι καί «ώς λέοντες πϋρ πνέοντες» καταθέτουν στόν κόσμο τήν αξιόπιστη μαρτυρία τους ότι «Χριστός άνέστη». Έτσι, από τό κενό μνήμα τοϋ άναστημένου Ίησοϋ χύνεται τό φώς τής έλπίδας. Άνοίγει ό νέος δρόμος τής ζωής καί τής αιώνιας ευτυχίας μας, στόν όποιο βαδίζουμε μέ τήν μετάνοια καί τήν πίστη.

Έδω άκριβώς βρίσκεται τό πρόβλημα τοϋ σημερινοϋ άνθρώπου. Δέν άπορρίπτει τόν Ίησοϋ Χριστό. Θαυμάζει τήν καλωσύνη καί τήν αγάπη του, τίς τόσες ευεργεσίες πού σκόρπισε στην γή. Η Άνάσταση είναι πού τόν ένοχλεί! Άν έμενε νεκρός στό μνήμα ό Ίησοϋς, θά είχε τήν συμπάθεια τών πολλών. Είναι άνεπιθύμητος καί πολεμεϊται σήμερα επειδή άκριβώς είναι άναστημένος καί τό άγγελμα τής άναστάσεως του έχει ως άμεση συνέπεια τό παράγγελμα τής δικής μας μετανοίας, τήν άπάρνηση τών παθών.

Ένας Χριστός πού δέν άναστήθηκε μπορεί κάλλιστα νά ταυτισθεϊ μέ τούς άπειρους θεούς καί θεές τής ειδωλολατρίας, πού όχι μόνο δέν άπαγορεύουν, αλλά καί έπιδοδοϋν τά πάθη. Τί γίνεται όμως μέ τόν άναστημένο Χριστό πού

διαβεβαιώνει ότι «έγενόμην νεκρός, καί ἰδοὺ ζῶν εἰμι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων» (Ἄπ 1,18); Πῶς νά τόν ἀνεχθεῖς νά ἐλέγχει τίς παρεκτροπές σου, νά περιορίζει τίς κακίες σου, νά ρυθμίζει τήν ζωή σου; Νά γιατί οἱ πολλοί δέν θέλουν τήν Ἀνάσταση!

Πηγή: agiazoni.gr